

PINNA ALL

Romaan

KAIRA ROUDA

Originaali tiitel:
Kaira Rouda
Beneath the Surface
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on kirjandusteosega. Nimed, tegelased, asutused, kohad ja juhtumid on kas autori ettekujutuse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult, kusjuures igasugune sarnasus tegelike – nii surnud kui elusate – isikute, äride, sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Kimberly Glyder Design

Text copyright © 2023 by Kaira Sturdivant Rouda. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D07444824
ISBN 978-9916-31-467-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu sõpradele, kes mind ergutavad, inspireerivad ja
tingimusteta armastavad. Tunne on vastastikune.*

Iga veetilk hoiab kõigi ookeanide saladusi.

Khalil Gibran

*Olete südamest oodatud mitmepäevasele
reisile jahil Hunnitud Oeed.*

*Teekond Catalina saarele algab Newport
Beachi jahtklubi sadamast reede, 15. juuli
keskpäeval. Tagasi jõuame laupäeva, 16.
juuli õhtul.*

*Rõivastus: luksuslik jahireis.
RSOP esimesel võimalusel proua
Serena Kingsleyle.*

REEDE, 15. JUULI

Newport Beach, California

PAIGE

Mu süda täitub suruva tundeaga, nagu oleks mingi talumatu raskus mind alla vajutamas. Ma ei oska seda oma abikaasale Tedile kuidagi teisiti selgitada. Ta on roolis ja ma üritan rahu säilitada. Ma ei suuda seda.

„Küllap on asi selles, kullake, et me sel nädalavahetusel jahiga merele lähme.“ Ted naeratab laialt. Foor meie ees muudab värvi. Ta lööb ärritunult rooli. „Tõsiselt või!? Järjekordne punane tuli! Nüüd jääme küll hiljaks.“

Hilinemine on peamiselt minu süü. Mulle ei meeldi lapsi üksi jätta. Ikka veel. Nad on just keskkooli lõpetanud teismelised kaksikud ja ma tean, et nad saavad ühe öö ilma minuta hakkama. Tegemist on ebaratsionaalse ja sügavalt kontrollivajaduses kinni oleva fenomeniga, mille nimi on *emadus*. Selle mõeldes neelatan klimbi kurgust. Möödumas on meie hüvastijätuaasta. Sügisel lähevad tüdrukud kolledžisse. Ma pole veel valmis tühjaks pesaks, mis neist järele jääb. Hästi, ma aitan juhtida Orange'i maakonna toidupanka – see on üks riigi suurimaid ja ka annetuste kogumisel üks edukaimaid. Kuid ma olen seal rakkes vaid vabatahtlikuna. Ütlesin neile juba aastaid tagasi, kui mulle tegevdirektori kohta pakuti – nagu ka mitmetel järgnevatel aastatel –, et Tedi ja minu ühisel otsusel olen ma täiskohaga koduperenaine. Ja seda ma olengi olnud.

Vaatan Tedi ja surun maha kurbuse. Ma ei jää ju ükski meie tühja pesasse. Me saame Tediga oma suhte uuesti lõkkele puhuda, kohtingutel käima hakata. Meist saab jälle midagi ehtsat. See saab olema imeline, ütlen endale. Loodan, et see reis aitab meid lähedasemaks muuta.

Kuid muretsen ikka selle pärast, et me tüdrukutest eemal oleme, ükskõik kui väga me Tediga omaette olemise aega vajame. Mingil põhjusel tema sellist survet või muret ei tunne. Küllap võib seda *isaduseks* pidada. Ikkagi, kui ta peaks mind jälle puudutama – nagu puudutatakse abikaasat, mitte mingit sorti toakaaslast – annan talle andeks kõik need kuud distantsi ja seksuaalse huvi puudumist. Ma ei või välja näidata, et ma meeleheitlikult tema tähelepanu ja armastust igatsen; niipalju ma oma kaasat tunnen. Nii et selle asemel, et mainida romantika puudumist meie suhtes, keskendun väga tõelisele hirmule meresõidu osas. Nii saab Ted olla minu päästnud hiilgavas raudrüüs rüütel ja meist saavad jälle partnerid, kõiges. Vähemalt ma unistan sellest.

„Võib-olla annavad punased tuled märku sellest, et peaksime koju jääma? Kas tead, et mandri ja Catalina saare vahel olev meri on üks sügavamaid soolase vee kanaleid maailmas? Peame ületama 1200-meetri sügavuse ohtliku ookeanilõigu,“ ütlen ja haaran kõvasti Tedi Tesla kõrvalistujapingi käetoest. Ma ei ole ookeanisõber, kuigi olen üles kasvanud Lõuna-Californias. Rahuldun täielikult kena basseiniga. Võin rahumeeli ka rannas jalutada. Kuid merre ujuma minna? Mitte kunagi!

Tõenäoliselt oli halb mõte kulutada nii palju aega tolle leitud veebilehel, millel oli nimekiri kõigist Catalina saarel juhtunud traagilistest surmadest. Sattusin nendest lugudest lausa sõltuvusse ja olen nüüdseks täielikult ära hirmutanud ja kardan kõike, mis selle nädalavahetuse jooksul vähegi untsu võib minna. Nii maal kui merel.

„Väga hea siis ju, et me Catalinale ujuma ei pea,“ ütleb Ted ja surub jala gaasipedaalile. Auto tuiskab nüüd rohelise foori juurest minema, jättes teised sõidukid rahulikult meile järgnema. Ted naudib oma heitgaasivaba jõudu. „Sul pole mingit põhjust muretseda. Ma pole sind juba aastaid ookeanis näinud.“

Tõsi. Hoolimata Tedi keelitamisest pole ma juba sellest ajast saati, kui tüdrukud väikesed olid, rohkem kui põlvini vette läinud. *Tüdrukud*. Neelatan. Selle asemel, et lugeda uudisartikleid Catalina saare traagilistest surmadest, oleksin pidanud kesken-duma lugudele teismeliste tüdrukute üksi koju jätmisest. Jumal küll! Mu süda peksab rinnus.

„Ma muretsen lihtsalt Emily pärast. Mis siis, kui ta peo korraldab?“ Meie minuti võrra vanem tütar on hea tüdruk, ma tean seda, kuid ta on seitsmeteistaastane. Ta on ka kaksikutest seltsivam. Amy on tõsine ja rohkem raamatukoi – nagu mina, kui aus olla. Olen kindel, et Amy on kunagi võimeline mõnda suurettevõtet juhtima ja saab sel nädalavahetusel hakkama Emily ohjeldamisega. Ma loodan. Mulle on selgeks saanud, et oleme selle tõttu halvad lapsevanemad. Ted arvab, et me julgustame lapsi ise häid otsuseid tegema.

„Amy kitub meile kõik ära. Meil on oma spioon kohal. Kõik on hästi,“ ütleb Ted. „Oleme jahil levis. Kullake, rahune – palun! Minu meeleheaks. Ma leian, et me oleme puhkuse välja teeninud. Teismelised on koormavad, aga nad on peaaegu täiskasvanud. Nendega ei juhtu midagi. Ma usaldan, et nad hoolitsevad Peanuti eest hästi.“

„Sinu koeraga ei juhtu küll midagi. Aga ma muretsen ikkagi tüdrukute pärast,“ ütlen. Peanut on väike krants, kelle Ted kahe aasta eest tüdrukute jaoks varjupaigast võttis, kuid kellega ta ise kõige tugevama sideme on loonud. See on armas, see nende side. Kuid ta peaks muretsema meie tütarde, mitte oma koera pärast.

„Ole nüüd! Keskendume meile. Näita mulle oma naeratust, kaunitar. Mäletad, kuidas sa kõigest hoolimata alati oma tahtmist oskad saada? Sel nädalavahetusel vajan ma nimelt sellist Paige'i. Oh, ja ürita lõpuks ometi veidi lõbutseada!“ ütleb ta laialt naeratades.

Seal see jälle on! See pidev arvustamine: Ted on lõbus. Mina olen igav. Ted on spontaanne. Mina olen muretsev planeerija. Ted on seltsiv müügiinimene. Mina olen oskuslik annetuste koguja, kes teab, kuidas oma tahtmist saada. Kuulen end ohkamas ja heidan pilgu abikaasale rooli taga.

Tedil on trendikas filmistaarisoeng ja moodne hästi hoolitsetud habemetüügas. Ta pühendub oma välimuse eest hoolitsemisele ja näeb sama nägus – kui isegi mitte *nägusam* – välja kui meie kohtudes: olin kolledži lõpuaastal tema pereettevõttes praktikal. Ta loivas turundusosakonda, enesekindlusest pungil, ja kõik osakonna naised peatusid, et teda vaadata. Ta tuli mu laua juurde, ulatas käe ja ütles: „Ted Kingsley. Sa oled uus?“

Sain vaevu sõna suust, ta oli nii hea välimusega. „Jah. Paige. Meeldiv kohtuda.“ Lükkasin oma blondid juuksed närviliselt kõrva taha ja tundsin nagu kuumenemas.

„Samad sõnad,“ ütles ta. „Kas saan sind nendega aidata?“

Ta osutas kaustahunnikule, mille põhjal samaks pärastlõunaks olulise äriidee presentatsiooni kokku pidin panema. Mu süda peksles rinnus. „Tead, ma arvan, et mul on kõik kontrolli all. Aga aitäh!“

„Oot, kas sa käisid USC-s? Sa näid tuttav,“ ütles Ted.

„Olen ikka veel seal, jah,“ ütlesin.

„Ma lõpetasin just. Arvasin, et olen sind kuskil näinud.“ Ta naeratas. „Anna teada, kui sul midagi vaja on. Uustulnukana võib mõnikord raskusi tekkida.“ Mind hämmastas tema lahkus, tema viisakus, tema soojus. Muidugi teadsin ma, kes ta on.

Ted Kingsley oli üks neid kogu ülikooli peal tuntud tegelasi. Kolledžikuulsus.

„Aitäh, seda on hea teada! Aga pean nüüd tööga jätkama. Ma ei taha esimesel päeval kellelegi pettumust valmistada,“ ütlesin. „Oli kena sinuga kohtuda.“

„Oh, ma olen veendunud, et saad suurepäraselt hakkama. Seda on näha. Kuidas oleks, kui ma su täna lõunale viiksin?“ küsis ta. „Noh, et sind justkui meeskonnaga liitumisel tervitada.“

„Muidugi, see meeldiks mulle,“ suutsin kuidagi vastata, mõeldes samal ajal, kas ta kõigi uute töötajatega lõunal käis. Millegipärast arvasin, et see pole nii. Ta polnud tõenäoliselt Kingsley perefirma ametlikus tervituskomisjonis, nii et tundsin end meelitatult. Isegi kui tegemist oli ainult lõunasöögiga.

„Tulen keskpäeva paiku siit uuesti läbi,“ ütles Ted. „Jään seda ootama!“

Sellest hetkest olin võlutud. Teadsin, et ta on mu üks ja ainus. Ta ütles sama ja toona ma uskusin teda. Pikka aega oli meie vahel nii tugev side, nii tugev armastus. Kuid millalgi aegade käigus see sära kadus. Vähemalt tema silmis.

Olen selle nimel pingutanud, et ma Tedi silmis kütkestav oleksin, tööpoolest. Tõmban päikesesirmi alla ja vaatan peeglist. Mu õlgadeni blondid juuksed on pleekinud blondid, pidevalt California päikese käes paaristennise mängimise kõrvalsaadus. Mu sini-sed silmad säravad läbi päikesesprillide. Olen alati valvel. Üritan Tedi tähelepanu järele mitte liigselt janune näida. Kuid ma olen seda. Kui tüdrukud sügisel kolledžisse lähevad, murrab see mu. Ma vajan, et mu abikaasa mind jälle armastaks.

Kõõritan Tedi suunas, lükkan sirmi jälle üles ja sunnin naeratuse näole. „Näed, ma naeratan,“ ütlen. Ma üritan – tõesti. Ma suudan jälle lõbus olla. Võib-olla võtan ikkagi toidupanga tegev-direktori koha vastu, kui tüdrukud on läinud. Juhatus on mind

juba selles osas mangunud, aga ma kaalun veel asja. Nii organisatsiooni maine kui tulu on minu tõttu tõusnud, kusjuures ma tean, et suudan isegi enamat korda saata. Töö annaks mu elule sisu ja kui tüdrukud ära on, jääb mul selleks ka piisavalt aega. Mõtlen piirkonna suurimale sajale ettevõttele suunatud turundus- ja arengukampaaniatele, mille ma läbi viisin. Kohtusin isiklikult iga tegevdirektoriga ja suutsin peaaegu kõigiga kokkuleppele jõuda. Toidupuudus on tohutult oluline probleem nii Orange'i maakonnas kui igal pool riigis. Mul oli vaid vaja, et need olulised tipp-tasemejuhid meie missiooni mõistaksid. Kui nende silmad avasin, avasid nemad oma tšekiraamatud.

Panen käed rinnal risti ja vaatan aknast välja. See nädalavaheetus hirmutab mind ja ma olen selles ise süüdi. Kogen ärevust ja see reis on selle teravalt esile toonud. Ma pole korralikult magada saanud sellest ajast, mil Ted vastas jaatavalt oma isa kutsele tulla mängima tema uue mänguasjaga: 56-meetrise jahiga, mille nimi on Hunnitud Veed. Tean, et ärevuseks pole põhjust. Kuid ka minu esivanemad olid muretsejad.